

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SPEKTRET

Nr. 5

Den 14. Maj 1917.

2. Aarg.

Vort Blad!

For første Gang udkommer Skolebladet »Spektret« i det nye Skoleaar og under nye Ledere. — De tidligere blev jo meldt ud ved Eksamenen. — Bladet har altsaa skiftet Ledere, og vi haaber alle, at disse maa forstaa at redigere Bladet ligesaa godt, som de tidligere Ledere redigerede det, saa at det maa gaa en lys og lykkelig Fremtid i Mode.

Hermed byder vi vor nye Redaktion velkommen.

H. M.

Enhver, der ønsker at indsende Artikler til Bladet, bedes sende dem til Henry Mathiesen, Jernbanegade 1.

NB. Jo flere Holdere Bladet faar, desto billigere kan Bladet sælges. Det ligger derfor i Holdernes egen Interesse at agitere for Bladet.

H. M.

Børnekorstogene for 700 Aar siden.

Middelalderens centrale Fænomener er Korstogene, som bevægede hele Europa i henved 200 Aar og krævede — syv Millioner Liv.

Menneskene begyndte at hypnotiseres af Jerusalem og den hellige Grav. Det blev til en voksende, tilsidst uimodstaaelig Længsel. Pilgrimme begyndte at drage af Sted; først nogle faa — saa flere og flere. Det blev til en formelig Pilgrimsepidemi. Den hellige Grav blev for Evropas Menneskehed, hvad Lyset er for Myggen. De drog, drog uimodstaaeligt mod den. Biskopper forlod deres Bispestæder og

drog af Sted. Fyrster deres Tro-
ner, gamle Mænd og Børn, Hel-
gener og udslidte Syndere af alle
Nationer. Det blev til en stadig
Strøm af Pilgrimme. Og da Tyr-
kerne saa faldt ind over Landet
og erobrede den hellige Grav, var
det, Korstogene begyndte.

Mærkeligst af alle Korstog er
Børnekorstogene.

Det var i 1212, at en Hyrde-
dreng ved Navn Steffen begyndte
at forkynde, at den heilige Grav
blot lod sig vinde fra Tyrkernes
Vold ved et Korstog af uskyldige
Børn.

Rundt om i Tysklands og Fran-
kris Byer fremstod der Børn
paa otte og ti Aar, som ærklære-
de sig for at være „Profeter”.
Den franske Konge, Philip August,
søgte efter Universitetets Raad
at sætte en Bom for Galskaben.
Korstogene blev forbudt.

Men de smaa trodsede dristigt
Kongens Bud; de vilde „adlyde
Gud mere end Mennesker”. Kon-
gens Bud blev magtesløst. Foræl-
drene søgte at holde deres Børn
tilbage; men det hjalp ikke. Bør-
nene trodsede dem i Guds Navn;
Døre nedbrødes; Tvang afværgedes
ved, at Børnene nægtede at spise.
Intet hjalp. De smaa fik omsider
deres Vilje.

I tre store Hære drog de afsted.
Den ene — tysk — naaede stærkt

medtaget af Sult Rom, hvor Pa-
ven ved kiog Behandling fik dem
standset og sendt hjem til Tysk-
land igen. Da de naaede dertil, og
Børnene blev spurgt om, hvad de
døg egentlig havde ment og villet,
var det, som om de vaagnede af
en hypnotisk Søvn og ikke vidste,
hvad de havde gjort. „Vi ved det
ikke,” svarede de.

Den anden Børnehær naaede til
Brindici, hvor Drengene blev solgt
som Slaver, og Pigebørnene ka-
stedes i Byens offentlige Huse.

Det tredje Børnetog, der kom
fra Frankrig, faldt i Hænderne
paa nogle elendige Skurke, som
under Foregivende af fra Marseille
at ville transportere dem til Palæ-
stina sendte dem til Afrika, hvor
de blev solgte som Slaver.

Og dermed var heldigvis den-
ne mærkelige Korstog-Epidemi
blandt de Smaa og umyndige for-
bi; men først efter at have kræ-
dskillig Tusinde Børneliv.

Rejser før og nu.

Vi har i det foregaaende
beskæftiget os med Rejser i
de gode gamle Dage, men i
Dag vil vi se hvordan en Rejse
foregaar nu.

Der er jo mange Midler,
hvorpaa man kan rejse, men

det almindeligste er vel nok at rejse med Toget. Vi ved alle, at Toget drives af en Dampmaskine, det saakaldte Lokomotiv. Det første Lokomotiv blev konstrueret i Aaret 1829 af George og Robert Stephenson. Dette Lokomotiv, er dog i Tidens Løb gennemgaaet store Forandringer, og lignede ikke vore hurtigløbende Maskiner. Den gik meget langsom, og det er først nu i det tyvende Aarhundrede, at man har drevet det til at køre saa hurtigt, som det gor.

Med Hensyn til Hastigheden af disse første Lokomotiver, skal jeg blot henføre til et Exempel.

Da det første Tog kørte fra Berlin, skrev Vossische Zeitung: „I Vognene kan man slet ikke mærke den rasende Hurtighed, kun maa man ikke se ud af Vinduerne, thi saa kan man let blive svimmel.

Men da Berlinerne ikke er nervesvage Folk, vil de nok vænne sig dertil med Tiden.” Toget kørte med en Fart af 12 km. i Timen. Nu kører man med en Fart af mere en 75 km. Desuden er det nu bleven til en Fornøjelse at rejse. Særlig med Indførelsen af Lukstog. Her er det særlig et Selskab fra Brüssel der har

indlagt sig stor Forstjeneste.

Vi kender alle de saakaldte Sovevogne, saa dem behøver jeg ikke at omtale, da de er blevet beskrevet saa ofte, og ogsaa bedre end jeg kan gøre det.

Nu kan vi, efter at vi har set hvor forskelligt det er at rejse nu, mod hvad det var før, spørge, hvorledes vil da vore Efterkommere rejse. Det er meget let at svare paa. Vi har uuder den store Krig, som i Øjeblikket raser ude i Europa, set, at man nu har indtaget Luften som Samfærdselsvej. Og jeg tør ogsaa paa staa, at om mindre en 50 Aar, er der bestemte Ruter, som Luftskeibene sejler igennem, og vi kan saaledes opnaa, at rejse til København pr. Flyvemaskine. Dette vil naturligvis gaa meget hurtigere, end med Hurtigtog.

Elektricitet.

I Paris er oprettet en Restaurant, hvor al Opvarthning sker ved Elektricitet.

Der er Borde til en, to, tre, fire eller flere Gæster; under Spisesalen er Køkkenet, og de Retter, som bliver tilberedte der, sendes lige op paa Bordet gennem Gulvet.

Gæsten giver sine Ordre i en Elektrofon, som er fæstet ved den elektriske Lampe paa Bordet, og den bestilte Ret kommer op gennem et Hul i Bordet.

Naar Gæsten ønsker at blive af med Tallerkener og Glas, siger han det blot, og de forsvinder stille gennem det Hul, de kom op af.

Ønsker man et betale, siger man det, og Regningen kommer op gennen Bordet. man lægger Pengene og gaar. Ingen Tjener venter paa Drikkepenge, og ingen bliver fornærmede, fordi de ikke faar noget.

Opfinderen er en Elektriker, som bor i Paris.

H. M.

Til Spektret.

Læreren har lige talt med Bornene om, hvad det vil sige at være i Djævelens Vold, og spørger nu Peter:

»Hvad vil det saa sige at være i Djævelens Vold?«

Peter tier.

Læreren: »Hvis nu jeg, som er stor og stærk, holder dig fast, i hvis Vold er du saa?«

Peter rask: »I Djævelens!«

Bang.

* * *

En gammel Jøde: »Naa Isak, din Fæder maatte altsaa af Sted, men er du nu ogsaa ganske sikker paa at han er død.

En ung Jøde: »Ak ja, jeg lod en Tokrone falde tre Gange paa Gulvet og han rørte sig ikke.

Skolekammerater

FØRSTE KAPITEL.

Kongens Skole.

Kirkeklokkerne i den engelske By Helston ringede højt og meldte, at nu kom Dommerne.

To Gange om Aaret blev der nemlig holdt Højesteret i Byen, og det var en Festdag for alle Helstonianere. I England foregaar meget vedrørende Retsplejen med gammel-dags Pragt. Det var et smukt Syn at se Dommernes Optog gennem Byen. Forrest red to Hornblæsere, som gav en højtidelig Melodi til bedste, derpaa fulgte en lang Række Ryttere, væbnede med store Spyd og klædte i gammel-dags Dragter med rig Sølvudsyning, derpaa adskillige Retstjenere, og endelig kom i en Vogn med fire Heste for de højvise Dommere, som bar skarlagensrøde Kapper og buklede Parykker — rigtig store Parykker, som Folk gik med i fordums Tid. Det hele var saa pragtfuld og ualmindeligt, at mangen ungdommelig Tilskuer spærrede Øjnene op af Henrykkelse, og lange Tider efter legede Helstons Børn Dommere og Højesteret, og Rebslageren solgte adskillige Pund Blaar til at lave Parykker af.

Dommerne og deres Følge tog Vejen til Raadhuset, og efter at Retten var endt, steg de atter til Vogns og kørte til Domkirken, hvor der i Dagens Anledning blev holdt en høj-

tidelig Eftermiddagsgudstjeneste.

Alt gik meget godt, indtil Korsangen begyndte. Latin-skolens Rektor var tillige Kirken tredje Præst og skulde som saadan vælge Salmerne. Den Korsang, han ved denne Lejlighed havde valgt, begyndte med en høj Enesang, en saakaldt »Solo» og Rektor lænede sig tilbage i sin Stol for ret at nyde den smukke Melodi. Men ikke saa snart havde de første Toner naaet hans Øren, før han misfornøjet løftede Hovedet. Den Røst, som lød; var nemlig ikke den, der burde havde lydt; det var ikke den klare, friske Stemme, som Rektor Grey ventede, men en høj skrattende Røst som tilhørte Skolens Duks Villiam Gant. Han havde i sin Tid gjort god Tjeneste i Koret; men nu var Stemmen borte, og sidste Gang, han sang ene, havde Biskoppen ytret, at Drengen ikke mere burde sættes til at synge paa egen Haand.

Uagtet dennne Udialelse af Hans Højærværdighed sang Gant alligevel en Solo, og det tilmed paa en Højtidsdag som denne!

Rektor strakte Hovedet frem for at opdage et Glint af Kordrengene, der stod under Organistens Ledelse, og han saa, at Drengen, Robert Hastings, der skulde have sunget Soloen, ikke var paa sin Plads i Koret. Rektor kastede Blikket rundt omkring sig og vilde neppe tro sine egne Sanser; thi over for ham, mellem de andre Kirkegængere, sad Robert Hastings uden Messeskjorte, mens han ganske rolig lod en anden synge sit Nummer!

Hvad gik der dog af den Hvalp? Hvorfor var han ikke paa sin Plads? Det var jo den rene Ulydighed — Oprør var det!

Rektors Aasyn blev rødt af Vrede.

Paa det hellige Sted maatte han dog holde sin Harme i Tømme; men da Gudstjenesten var endt, gik han lige til Sakristiet, hvor Kordrengene skulde tage deres Messeskjorter af. I Forbigaaende strejfede han Synderen, Robert Hastings, og gav ham et Vink om at følge sig.

Da de traadte ind i Sakristiet, fandt de alle Kordrengene, der havde flokket sig sammen i et Hjørne — de havde ogsaa opfattet, hvad

der var sket, og ventede med Skadefryd »en ordentlig Balade«.

»Hvad er det for en Opførsel, Hastings? spurgte Rektor strengt. »Hvorfor var du ikke paa din Plads i Koret?«

»Jeg kunde ikke, Hr. Rektor!« svarede Hastings, en Dreng med et kvikt Aasyn. Han var kendt som en brav Kammerat og en ærlig, sandhedskærlig Fyr; men han var kaad og fuld af Hang til Spilopper. »Jeg kunde da ikke stille mig op og synge uden Messeskjorte — og jeg havde ingen.«

»Hvad siger du? Ingen Messeskjorte«, gentog Rektor overrasket.

»Nej«, vedblev Drengen. »Jeg lagde den her i Sakristiet i Morges; men da jeg i Eftermiddag kom og vilde tage den — saa var den borte! Jeg ledte op og jeg ledte ned, og endelig fandt jeg den; men saadan saa den ud!«

Han pegede hen i et Hjørne af Værelset. Der laa en Messeskjorte; men hvordan var det dog, den saa ud? Sammenkrøllet, saa Stivelsen var borte, plettet, ødelagt, thi den var fuld af kulsort Blæk

som i lange Strømme var sivet ned ad det pæne Tøj.

»Vil Rektor se«, vedblev Hastings. »Er det ikke skammeligt, som man har handlet med den? Synes De ikke, at Gerningsmanden burde give mig en anden Messeskjorte i Stedet?«

»Selvfølgelig! Og en Dragt Prygl skal han faa, det kan han være vis paa«, svarede Rektor.

»Det ser ud, som om Gerningsmanden har bultret det sammen for at skjule Blækket«, ytrede Gants Sidemand, Henry Huntly. Han tog Messeskjorten mellem to Fingre og saa paa den. »Eller ogsaa er Blækket kommet paa med Villie«, fortsatte han. »Se bare, det er, som om det var hældt ud over den.«

(Forts.)

En S Historie.

Sømand Sørensens Søn,

Sivert Sørensen, sejlede sin sædvanlige Søndagstur 17. September 1717 syd om Sjælland. Sejladsen syntes Strandbreddens staaende Søfolk skæbnesvanger. Sivert Sørensen stod stolt, snoende sit Skæg, styrende sydøst. Sivert sang Sømandsviser, samtidig steg Stormen, Søen skvulpede skrækkeligt, Skuden slingrede.

Skumbølgerne stod som smaa Snebjerge; Sivert saa sin sørgelige Skæbne, sendte skælvende sin Skat Sara sit sidste Suk. Skuden sank; Sivert, som svømmede slet, sank selvfølgelig snart.

Senere samme skæbnesvangre Søndag sneg Sara sig, søgende sin savnede Skat, syd om Sandbankerne. Sara standsede, saa Siverts Sydvest strandet, skreg, sank sanseløs sammen. Skriget samlede Strandbeboerne, som skuede stakkels Siverts Skæbne. Salmiakspiritus standsede Saras Svimmelhed, Sømandskonerne støttede Staklen.

Sørensen senior savnede Sønnen, som sin Støtte. Si-verts Søstre samt Sara sparede sammen, satte Sandstensstøtte samt Sørgepil. Saras Sorg svandt sent, syv Somre saas Sara stille, sørgende; saa skænkede Sara Styrmand Svendsen sit Samtykke. Snart saas Sara som Styrmands-kone. P. S. S.

Annoncer.

— — —
Fine

Festtelegrammer

køber man altid smukkest i
Vejle Reklame-Bureau.
Telefoner 1111 og 1001.

„PAPYRUS“

*Papirvarer & Kontor-
artikler,*

Skolerekvisitter,

Læderpenaler,

Pencala,

Guldfyldepenne.

*Skolebøger
og Skolemateriel.
Største Udvalg!
Hvidehus Boglade.*

P. Jørgensens
Cigarforretning
Sønderbrogade 1,
anbefales.

Drengklædninger, Stor-
trøjer, Ulsters,
Regnslag og Huer
købes bedst og billigst hos
Bertel Jensen,
Kirketorvet 14.

Nielsen Helmars
Cigarforretning,
Tlf. 701. Kirketorvet. Tlf. 701.

J. Mathiesen,
Kolonial & Urtekram
Jernbanegade 1.
Tlf. 869. Tlf. 869.